

TIM AYLIFFE

VYŠŠIE DOBRO

*Nič nie je nebezpečnejšie ako človek,
ktorý nemá čo stratiť*

IKAR

TIM AYLIFFE

**VYŠŠIE
DOBRO**

Preložil Matúš Kyčina

IKAR

Tim Ayliffe
THE GREATER GOOD

Copyright © 2018 by Tim Ayliffe
Translation © 2019 by Matúš Kyčina
Jacket design © 2019 by Diana Delevová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6687-2

Prológ

Fallúdža, apríl 2004

„Som úplne hotový, Bailey.“

Bailey podal Geraldovi zelenú poľnú fľašu, ktorú dostal od kapitána Alessandra včera večer, keď sa balili do Fallúdže.

„Potrebuješ tekutiny. Pi.“

Gerald schmatol fľašu a zhlboka sa napil.

„Dvanásť hodín, Bailey. Pred dvanástimi hodinami sme vošli do tejto zasratej diery. Odhadujem, že sme sa posunuli o takých – koľko, dvesto metrov?“

„No... skôr o sto.“

Bailey si vzal naspäť fľašu a dal si glg vody. Chutila výborne.

„Kde trčí rota Bravo?“ opýtal sa Gerald.

„Povedali, že máme čakať. Vonku je horúco.“

„Ostreľovači, mínometry a to poondiate blikanie z mešít. Púšťajú to dookola ako retardovaní.“

Gerald mlel, že ho takmer nebolo rozumieť.

„Si unavený. O chvíľu budeme popíjať pívko v zelenej zóne a rehotáť sa.“

Gerald vstal. „Idem sa pozrieť von.“

„Dávaj pozor. Nekázali nám zaliezť len tak bez dôvodu.“

„Seriem na nich. Chcem vidieť, kde som.“

Gerald podišiel k dverám a stratil sa v chodbe. Dom, v ktorom sa schovávali, zničila mínometná paľba. V stenách bolo toľko dier, že pripomínal nedojedený kus ementálu.

Dostali príkaz, aby sa zašili na prvom poschodí, kým rota Bravo zabezpečí okolie. Vrchné podlažia neprichádzali do úvahy – keď na to príde, ťažko sa z nich uteká.

Bailey vstal a vybral sa za Geraldom. Živí alebo mŕtvi, predovšetkým sa nesmeli rozdeliť. Rozkaz od kapitána Alessandra.

Vtom sa na konci chodby ozval trieštivý výbuch. Do vzduchu sa vzniesol prach. Bailey stratil Geralda z dohľadu. Niekde blízko vybuchla bomba, v ušiach mu zvonilo a bol dezorientovaný. Prach sa mu zlepil v ústach, nemohol sa nadýchnuť. Pokúsil sa rozohnať dym, aby videl, čo sa deje. Počiatkové prekvapenie sa rýchlo menilo na paniku.

„Gerald! Gerald! Gerald!“ vykrikoval.

„Padaj preč, Bailey! Tadiaľto! Von! Utekaj!“ Geraldov hlas sa ozýval v chodbe.

Najprv sa mu uľavilo. Kamarát žije. Vzápätí sa však opäť prihlásil strach.

„Uteč, Bailey!“

Ozvala sa prudká paľba, občas prerušovaná hlasmi. Angličtina, ale aj arabčina.

Vybuchla stena, Baileyho zrazilo na kolená. Ležal prikrytý sutinou, kašľal, pľúca sa pokúšali vycediť z prachu zvyšky kyslíka.

„Gerald! Kde si?“

Bum! Bum, bum, bum!

Strelba sa vzďaľovala.

Hlasy stíchli.

Začul kroky, niekto k nemu bežal.

Odkopol kusy omietky a sutinu, ktorá sa mu zosypala na nohy, a namáhavo vstal.

„Gerald?“

Nič.

Dym a prach boli také husté, že Bailey takmer nič nevidel.

„Billy? Mac? Marlon?“ Vyvolával mená vojakov, na ktorých si pamätal.

Kroky sa približovali. Napokon zastali tesne pri ňom.

Bailey rozoznal v dymovej clone čiernu šatku a tmavé oči. Prenikavý pohľad plný nenávisti.

„Prašivý pes!“

Muž zdvihol pušku, otočil ju a zrazil Baileyho pažbou. Na okamih akoby sa ocitol vo filmovom spomalenom zábere a vzápätí dostal druhý úder do hlavy.

Prvá kapitola

Sydney, utorok

V malom apartmánovom byte v zálive Rushcutters, neďaleko ústia tunela Cross City, ležala na koberci mŕtva žena. Tvár jej hrala odtieňmi modrej a červenej. Tmavé škvrny na krku naznačovali, že ju zaškrtili. Ale to bol problém polície, nie Johna Baileyho.

„Chcem, aby si sa na to pozrel,“ skoro ráno sa mu ozval Gerald.

„Prečo? Vyzerá to na vraždu. Nebodaj si ma preložil do čiernej kroniky?“

„Nejde o to. Už ani neviem, kedy z teba vypadol poriadny článok. Neplatím ťa, aby si vysedával po baroch a zabával rozvedené paničky vojnovými historkami. Stačilo. Chápeš?“

Bailey ignoroval urážku, pretože bol zvedavý. Možno v ňom predsa len zostal kúsok novinára. Niekde sa schoval. Sotva však mohol odolať pokušeniu vrátiť požičané.

„Znie to vážne. Čo si ju poznal? Nechceš mi niečo povedať?“

„Jednoducho tam choď. Porozprávame sa neskôr.“

Bailey vycítil, že Gerald nemá náladu, a radšej zaradil spiatočku. „Pozriem sa na to a dám ti vedieť.“

„Vďaka. Ozaj, Bailey.“

„Áno?“

„Nikomu o tom nehovor, dobre?“

„Jasné, vedúci.“

Gerald zložil.

Bailey vedel, že jeho starý priateľ neznáša, keď ho oslovuje *vedúci*, a tak to robil, vždy keď sa naskytla príležitosť. Ale vedel aj to, že Gerald bol k nemu ohľaduplný, odkedy sa ako zlomený človek vrátil z Londýna.

Bailey sa po nemožne dlhom čase vracal do práce.

Pred bytovkou stáli dve policajné autá, jedno označené, druhé typický nadupaný Holden, na akých sa rozvážajú policajti v civile. Vchodové dvere do komplexu boli dokorán. Preniknúť na miesto činu bolo jednoduchšie, než čakať.

Prešiel po dlhej chodbe k bytu 9B. Vchod bol zabezpečený policajnou páskou. Do nosa mu udel prenikavý zápach, ktorý zalarmoval susedov. Telo tam muselo byť niekoľko dní, možno aj dlhšie.

Vo dverách bola zhora nadol cikcakovito natiahnutá modro-biela páska. Nazrel dnu cez trojuholníkový otvor. Byt bol maličký aj na pomery centra. Bailey mal takmer ideálny výhľad. Čistučký gauč s ľanovým poťahom pri okne, kreslo z rovnakého materiálu, servírovací stolík, všetko úhladne zoradené pred televíznym prijímačom s plochou obrazovkou na stene. Drahý zvukový systém vedený omietkou. Na stenách štýlové fotografie Bondi Beach, v sklenenej váze na mramorovom kuchynskom pulte zvädnutá kytica gardénií. Napriek miniatúrnym

rozmerom bolo zrejmé, že byt stál hotový majetok. Ceny nehnuteľností v Sydney vystrelili do absurdných výšok.

Dvojica policajtov v modrej uniforme sa rozprávala so ženou v tmavom kostýme a s vlasmi zopnutými do chvosta. Podľa držania tela obidvoch mužov bolo jasné, že velí žena. Stáli pri obloku s výhľadom na Rushcutters Bay Park, občas ukázali na biele vrece s telom na koberci pri nohách. Bailey videl polovicu tváre obete. Krásna žena. Plavé vlasy, dômyselný mejkap a v uchu diamantová náušnica. Očividne sa o seba starala. Sfarbenie pokožky a fľaky na krku naznačovali, že išlo o násilnú smrť.

Bailey si chytil nos. Potil sa včerajším chľastom a mydlom z raňajšej sprchy. Oproti smradu v byte to však nebolo nič.

Ťažko prehltol.

Dlho nevidel mŕtvolu, no rozhodne nie dosť dlho, aby zabudol. Každá páchla rovnako. Okrem tých, čo zhoreli.

Policajti ďalej debatovali a vôbec si nevšimli, že niekto stojí pri dverách. Bailey prešiel očami po miestnosti. Nijaké prevrátené stoličky, nijaké známky násilného vniknutia, nijaká krv na koberci, nijaký rozbitý rámik s fotografiou, nijaké stopy na stenách. Nič. Ak ju niekto zaškrtil, prečo tam neboli stopy zápasu?

Kľakol si na koleno a položil hlavu bližšie k podlahe. Na krémovom koberčeku pri dverách boli pohodené žlté topánky s vysokými podpätkami. Topánky vyzerali drahé. Ona tiež. Žeby profesionálny vlamač, ktorého vyrušili pri práci? Našli ju ležať pri dverách, lebo sa pokúšala ujsť?

Potichu sa posunul ďalej, aby videl na celú miestnosť. V duchu si predstavoval telo na koberci. Dvere vyrazili, omietka na stene bola poškodená. Z kľučky visel opasok,

na jednom konci bol zviazaný do uzla. Koniec s prackou visel niekde na polceste medzi kľučkou a kobercom. Napokon to možno ani nebola vražda. Možno nejaká čudná sexuálna hra, ktorá sa nečakane zvrhla?

„Pomôžem vám?“ Jeden z policajtov si konečne všimol, že niekto sa krčí pri dverách.

Bailey neodpovedal.

„Hej, niečo som sa pýtal!“ Policajt luskol prstami. „Čo tu robíte?“

Bailey vstal, akoby sa nechumelilo. „Prišiel som sa pozrieť, či nepotrebujete pichnúť.“

„Nejaký chytrák, hej? Čo keby som vás...“

„Bailey, to si ty?“ Policajтка v civile sa otočila za známym hlasom.

„Sharon Dexterová.“ Meno mu vyletelo z úst, skôr než ho stihol zastaviť. Stále mala podmanivé oči, aké sa často nevidia. Rovnaká postava a vystupovanie, dokonca ešte sebaistejšie, než si pamätal.

Rýchlo sa pozbieral. „Keby som vedel, že si to ty, nebabral by som sa s tým a rovno by som vošiel.“

„Presne to si spravil. Dnes to už nie je také jednoduché, ľudí z tvojho fachu musíme držať mimo.“

Pevne mu pozrela do očí.

„Vy dvaja sa poznáte?“ Znova ten mladý policajt. Neznelo to veľmi priateľsky.

Jeho tón Baileymu pripomenul, prečo neznáša policajtov. Niektorí ľudia nemajú dosť rozumu, aby sa stali nositeľmi moci. Tí prezieravejší ju držia nakrátko. Ostatní sa dajú viesť odznakom. Stanú sa netrpezlivými a zlostinými. Vždy na hrane.

„Vidím, že máš nového detektíva Oriška, Sharon.“

„Počujte, človeče, ak sa vám nepáči, vyvediem vás von...”

„Len si ťa doberá, Rob.” Vyšetrovateľka Dexterová neznášala horúce hlavy. „Strážnik Rob Lucas, predstavujem ti Johna Baileyho, chlapíka, ktorý sa rád zabáva. Preto raz strávil noc v cele. Mám pravdu, Bailey?”

„Pamäť ti slúži, Sharon. Čo ma neprekvapuje, keďže si ma tam strčila ty.”

„Na tom niečo bude. Darí sa?” opýtala sa a podišla bližšie.

„Ako sa to vezme...”

„Čo ťa sem privádza?” Teraz už stála rovno pred ním, dosť blízko, aby si všimla vyhrnutú flanelovú košeľu, guľaté brucho, pieskové vlasy pretkané šedinami a peknú ošľahanú tvár poznačenú náročným životným štýlom. „Čierna kronika je pod tvoju úroveň. Nemal by si pokrývať nejakú občiansku vojnu?”

„Tomu sa už dlhšie vyhýbam. Chcem si trocha užiť.”

Obaja vedeli, že klame.

„Také zafačované dvere som ešte nevidel. Myslíš, že sa nejako prepchám dnu?”

„Na to zabudnite!” zvolal Lucas.

„V poriadku, kamoš.” Bailey mávol rukou na červeného policajta na opačnej strane miestnosti. „Hlavne sa upokojte, dobre?”

„Mám to pod kontrolou, Rob.” Dexterová stíšila hlas. „Vážne, Bailey, veci sa zmenili. Kedy si naposledy naháňal policajtov? Pred dvadsiatimi piatimi rokmi?”

„Môže byť,” prikývol Bailey. „Predovšetkým jedného.”

Chladne naňho pozrela – varovanie, aby si dával pozor na jazyk. „Pamätáme si to trocha inak.”

„Poslal ma Gerald. Vraj za trest, že som lenivý.”

„Starý dobrý Gerald,“ vzdychla Dexterová. „Ako sa má? Stále verí, že žurnalistika zachráni svet?“

„Taký proste je náš Gerald. V poslednom čase je s ním otrasná nuda, chlap si ani nevypije. Nancy mu zakázala stretávať sa so mnou mimo práce.“

„Vždy som tvrdila, že má viac rozumu ako vy dvaja dohromady.“

Dexterová sa zatvárila, akoby chcela niečo dodať, no napokon odvrátila pohľad.

Bailey sa neohrabane usmial. „Čo sa vlastne...“

„To je jedno. Ďalej ťa nepustím.“

Teraz určite nebol vhodný čas na rozhovor o minulosti.

„Máš pre mňa niečo?“ opýtal sa Bailey.

„Oficiálne sa to zdá jasné,“ odvetila vyšetrovateľka. „Nehoda. Nijaké známky vlámania. Zdá sa, že tu boli len oni dvaja. Nohavičky mala na sebe. Všetko sedí.“

„A neoficiálne?“ Bailey chcel počuť niečo mimo záznamu. Hocičo, čo by vysvetlilo, prečo ho Gerald vytiahol z postele a poslal na miesto činu.

„Dnes nie, Bailey.“

„No tak, Sharon, nehraj to na mňa. Určite schovávaš nejaký tromf.“

Dexterová podišla bližšie a cez medzeru v páske podala Baileyemu vizitku. „Vychytená prostitútka skúša sexuálne praktiky s dusením a zomrie obesená na dverách ako Michael Hutchence. Mohlo to byť všelijako. Sme iba na začiatku.“

„A ďalej?“

„Nebuď nenažratý, Bailey,“ odvetila. „Si jediný novinár, s ktorým som sa rozprávala. Vravím ti, že veci sa zmenili.“

„Máš meno?“

„Catherine Chamberlainová. Môžeš to pustiť, ale viac zo mňa nedostaneš.“

„Rozumiem.“

Bailey si strčil vizitku do vrečka a vykročil po chodbe.

„Sharon, ešte niečo.“

Tentoraz hlavu cez pásku prepchala vyšetrovatelka.

„Čo také?“

„Rád ťa opäť vidím. Vyzeráš fakt dobre.“

„Nezačínaj s tými sprostosťami.“

Dexterová sa vymotala z pásky a stratila sa v miestnosti.

Bailey mal päťdesiattri rokov a pracoval v čiernej kronike ako nejaký zelenáč. Musel sa tomu zasmiať.

Druhá kapitola

Ak sa Bailey chcel dostať do svojho auta, musel najprv potriasť kľúčom v zámke. Nejaký debil poškodil mechanizmus skrutkovačom, keď mu vykradol Toyotu Corollu z roku tisícdeväťstodeväťdesiatjeden, zaparkovanú priamo pred domom v Paddingtone. Určite feťák. Vzal z popolníka zopár drobných na parkovacie lístky. Ani viac nepotreboval.

V Sydney momentálne frčal perník. Dal sa zohnať všade podobne ako heroín v deväťdesiatych rokoch. A bol lacný. Štyridsať dolárov za gram. Užívateľov bolo neúrekom. Predovšetkým pri dojazde sa nedali prehliadnuť. Strhané tváre, uhrančivý pohľad, vychudnutí na kosť. Mrmlali si popod nos a neraz vybuchli na kohokoľvek, kto sa odvážil pozrieť ich smerom.

Bailey úprimne ľutoval zdravotníkov a nemocničný personál, ktorí čelili doslova epidémii, najmä pre sklony užívateľov k násiliu. Rozhodne sa však nechystal písať o kryštalickom metamfetamíne, nebola to totiž žiadna novinka. Pred chvíľou hľadel na mŕtvolu krásnej ženy, ktorá z nejakého dôvodu musela zomrieť. Bailey chcel vedieť prečo.

Len čo naštartoval, k životu sa prebralo rádio. Vysielali reláciu, do ktorej volali poslucháči. Neznášal to, ale občas

sa prinútil počúvať, aby mal prehľad o živote v meste. Volajúci ho netrápili. Vlastne mu pripadali zábavní. Na nervy mu liezli hostitelia. Zapálení dementi, ktorí sa tvárili ako veľkí moderátori, dodávatelia pravdy, strážcovia pracujúceho ľudu. Najväčší osierači národa. A predsa, nejako sa im darilo prinášať témy, o ktoré bol záujem.

Raz Baileyho vytiahli na párty a posadili naproti alfa samcovi všetkých sydneyských raňajších relácií Keithovi Robertsovi. Vyklúľ sa z neho najväčší debil, akého kedy videl. Bolo to tým nepríjemnejšie, že Roberts sa donekonečna vydával za Baileyho fanúšika.

Bailey vtedy nezažíval najlepšie obdobie. Po dvoch desaťročiach práce korešpondenta denníka *Žurnál* pre Stredný východ ho stiahli naspäť do Austrálie. Iracká vojna, Afganistan – roky Bushovej administratívy sa škaredo podpísali na jeho duševnom zdraví. Niežeby do roku dvatisícjeden nevidel násilie. Predovšetkým Bejrút v osemdesiatom deviatom mu nepridal na pohode. Moderná vojna však bola viac o bombách než o vojakoch v uliciach. Na jednej strane útoky bezpilotných lietadiel, na druhej podomácky vyrobené výbušniny. Počet nevinných obetí stúpал. Novinári a zdravotnícky personál mohli nanajvýš počítať mŕtvych a lámať si hlavu, koľkí naozaj stáli na zlej strane.

Bailey sa v živote napočítal viac než dosť. Viac, ako sa na jedného patrí, ak by existovala taká štatistika.

Gerald bol presvedčený, že najlepšie svojmu priateľovi pomôže, keď ho pozve na toľko spoločenských večierkov, koľko znesie. Porozpráva sa s bežnými ľuďmi a pri troche šťastia sa sám vráti do normálu. Bailey vytušil, že je to lepšie, ako keby mal popíjať sám, a tak – prinajmenšom na čas – sekal dobrotu.

Lenže Geraldovi mohlo dôjsť aj to, že posadiť Baileyho vedľa Roberta v jeho dome v štvrti Mosman nie je najlepší nápad. Roberts od začiatku kotkodákal, akoby sa prihovárал poslucháčom svojej relácie, odpovedal si na vlastné otázky a chrľil komentáre na udalosti dňa, ako keby to bolo Sväté písmo.

Protirečiť chlapíkovi ako Keith Roberts bolo takmer nemožné. Keď sa o to niekto pokúsil, jednoducho zvýšil hlas. Čím hlasnejšie hovoril, tým väčší mal pravdu. Mal názor na všetko, ale argument ani jeden. Rád sa vyžíval v ponižovaní slabších.

Ešte sa nepodávalo hlavné jedlo, keď Roberts začal chrľiť názory na Stredný východ. „Beznádejné, spustnuté krajiny,“ tvrdil, „ktorým vládnu divosi vyzbrojení kopiami a nenávisným náboženstvom.“

Párty sa predčasne skončila, len čo Bailey vstal a vychrľol Robertsovi do ksichtu pohár vína.

Keď na to – prinajmenšom na útržky, ktoré si pamätal – Bailey spomínal, vždy mu to zdvihlo náladu. Stalo sa to pred takmer troma rokmi. Dnes bol pokojnejší, aj keď Roberts mu stále liezol na nervy.

Chvíľu ladil rádio, až kým nezachytil Robertsov škreľavý hlas. Chcel si vypočuť názor – bez ohľadu na tému –, zatiaľ čo sa prebýjal vo svojej starej rachotine cez hustú dopravu do redakcie *Žurnálu* na opačnej strane mesta.

„Idú nám po krku. Dobre ma počúvajte. Michael Donaldson vraví to isté a ten chlap sa vyzná. Roky bol veľvyslancom v Pekingu a mojkal sa s červenými na banketoch v Paláci ľudu...“

Roberts naberal paru.

„Takže, pán Donaldson napísal knihu. Môj názor je ta-

ký, že je to hromada nebezpečných drístov. Navrhuje, aby sme sa začali kamarátiť s Čínou a zabudli na Ameriku. Stará červeno-bielo-modrá pôjde ku dnu, kým nová červená bude stúpať k oblohe. Treba sa prispôbiť, kým je čas. Zabudnite na zákopy, v ktorých sme bojovali na strane Američanov proti spoločnému nepriateľovi.“

Roberts bol známy tým, že jeho úvodné tirády neraz trvali dlhšie ako samotné interview.

„Čo si myslíte o Číne? Je to priateľská krajina, alebo nebezpečný súper? O chvíľu sa budete môcť podeliť o svoj názor. Najprv však dáme priestor Michaelovi Donaldsonovi, aby nám ozrejmil svoj postoj, ktorý sa dnes rozmazáva vo všetkých novinách.“

„Michael Donaldson, vítam vás v našom vysielaní!“

„Ďakujem pekne za...“

„Vy teda tvrdíte, že je najvyšší čas vyhnať červených spod postele a pustiť ich hlavným vchodom?“

Bailey poznal Donaldsona ešte z čias, keď bol veľvyslancom v Izraeli. Bol to kariérny úradník a jeden z diplomatov, ktorí slúžili na najvyšších postoch po celom svete. Baileymu sa nechcelo veriť, že prijal pozvanie do Robertsovho programu. Hoci potreboval predať knihu.

„Keith, obávam sa, že nie ste úprimný k svojim poslucháčom. V mojej knihe sa nič také neobjavuje. Svet sa mení. Čína je nepochybne ekonomickou supervelmocou a v dlhodobom horizonte náš najdôležitejší obchodný partner. V Bielom dome zasadol prezident, ktorý uprednostňuje protekcionistickú politiku. Austrália čelí strategickým výzvam a...“

„Pán Donaldson, prosím jazyk, ktorému rozumejú obyčajní ľudia.“ Donaldson ešte nedokončil prvú odpo-

veď a Roberts mu už skákal do reči. „Naznačujete, že Spojené štáty nebudú vládnuť svetu večne, a tak by sme mali pustiť k vode Washington a začať nakupovať zbrane, vojnové lode a lietadlá od Číňanov, rozhodíť siete do kalných vôd, kým nie je neskoro.“

„Nič také som nepovedal, Keith, ale keby ste ma nechali...“

„Pointa je predsa jasná,“ odvetil Roberts. „Nebojte sa, dostanete priestor na obhajobu. Najprv si však vypočujeme názor prvého volajúceho. Na linke máme Doris. Doris, milá moja, ako sa máte?“

„Zdravím, Keith. Som vaša verná poslucháčka.“

„Ďakujem pekne! Tak čo si myslíte o tom láskovaní s Čínou?“

„Musím povedať, že zo slov toho Michaela Donaldsona som normálne vydesená. Číňania nie sú ako my. Nevyznávajú naše hodnoty...“

Bailey počul viac, než potreboval. Robert bol stále rovnaký vôl.

Prepol z rádia na CD prehrávač a pustil si nahlas Rolling Stones, aby si vyčistil uši z Robertsovho štekania. *Exile on Main St* – balzam pre uši.

Keď vystupoval z výťahu do redakcie s vychodeným modrým kobercom, stále si pohmkával úžasnú harmonikovou melódiu *Sweet Virginia*.

Nespomínal si, kedy tam bol naposledy, a nespoznával polovicu tvárí, ktoré sa od stolov zvedavo pozerali na nového chlapíka.

Vlastne skôr na starého.

Pripadal si ako najstarší človek v budove. Vtom si spomenul na posledné kolo čistiek a list výkonného riaditeľa, v ktorom oznamoval, že *Žurnál* je nútený prejsť do digitálnej éry. Čokoľvek tým myslel, Bailey nepochopil, prečo mu neukázali dvere. Pravdepodobne nad ním držal ochrannú ruku Gerald.

Pozdravil sa s niekoľkými ľuďmi, ktorých poznal, a sadol si za stôl. Vršila sa na ňom kopa starých novín, časopisov a neotvorených listov. Zložil papiere z klávesnice a začal uvažovať, aký príbeh sa dá napísať o smrti prostitútky v Rushcutters Bay. Nehoda alebo vražda? Potreboval sa držať faktov, aby sa to neobrátilo proti Dexterovej. Pred zverejnením by jej mal zavolať. Neskôr.

„Bailey!“ Zozadu sa ozval známy pokojný hlas. „Chce s tebou hovoriť pán Summers.“

Geraldova sekretárka Penelope. Za starých hnusných čias ho prišla párkrát skontrolovať domov. Nikdy ho neodsudzovala.

Bailey sa otočil na stoličke. „Máš sa, Pen?“

„Dobre. Pohni kustrou, šéf je nervózny.“

„Vykonám!“ Bailey vyskočil na nohy. „Hneď idem.“

Geraldova kancelária bola v rohu redakcie. Z veľkého obloka bol kedysi úžasný výhľad na Darling Harbour, kým do Cockle Bay nevypustili developerov. Momentálne mal Gerald výhľad na dvadsaťposchodový hotel a to najlepšie, čo mohol zazrieť, bola nejaká neznalá žena, ktorá sa vyzliekla pred nezastretým oblokom. Zvláštne, ale stávalo sa to pomerne často.

„Čo si zistil?“ Gerald očividne nemal náladu.

„Mŕtva prostitútka. Volá sa Catherine Chamberlainová. Pekná, starala sa o seba. Zjavne patrila k tým lepšie